

[Nielsen-Man.]

efter min Opfattelse i bedste Fald blive, at Samfundet bliver fattigere, naar Arbejdet til Dels ligger stille, end naar alle Hænder er i Arbejde. Det er efter min Mening en Fiktion, naar man tror, at vi kan beholde samme Levofod, enten vi tjener noget eller gaar ledige, uden at Samfundet lider derved. Den gamle Sandhed gælder stadig, at man kan ikke løfte sig selv op ved Haaret. Hvis vi frembringer mindre Værdier i Samfundet, bliver vi alle sammen fattigere. Derfor er det i alles velforstaaede Interesse, at alle Hænder beskæftiges, hvis det er gør ligt. Men hvad der er værre: vi Mennesker er jo uheldigvis ikke saa gode, som vi burde være, og det er vel menneskeligt, om de Medborgere, der ikke er særlig ivrige efter at faa Arbejde, let kommer til at ræsonnere saadan, at det slet ikke kan betale sig at arbejde, naar der ikke er væsentlig Forskel paa Arbejds løn og Arbejdsløshedsunderstøttelse eller den Understøttelse, der ydes i Henhold til Loven om Arbejdsfordeling.

Der er adskillige, som mener at have konstateret, at det i denne Sommer har været vanskeligere end nogen Sinde at skaffe Arbejds kraft til samfundsnødvendigt Arbejde og sætter det i Forbindelse med Forhøjelsen af Undersøttelsen, og jeg tror, de har Ret. Derfor rejser Forslaget ogsaa moralske Betæneligheder, thi Arbejdsu villighed er utvivlsomt en Spire til Opløsning af Samfundet. Der maa være en Præmie for Arbejdsomhed og Selvhjulpethed fremfor Lediggang og Hængen paa det offentlige eller paa Forsikringen gennem Arbejdsløshedskassen. Der er jo ogsaa Udgifter for det offentlige forbundet med Forhøjelserne af Arbejdsløshedskassesatserne, og for Staten maa det dreje sig om et ret betragteligt Beløb, da Staten skal skadesløsholde Arbejdsløshedskasserne for deres Udgifter efter Lovanordningen.

Jeg tror, at Staten maa til at befytte sig paa Sparsommelighed. Den sidste Tids tilsyneladende kritikløse Øsen Penge ud kan efter min Opfattelse ikke fortsætte, og jeg vil gerne i denne Forbindelse spørge den højtærede Minister, om der foreligger nogen Oversigt over, hvad Forhøjelsen hidtil har kostet. Der kan ogsaa med Rette rejses det Spørgsmaal, om vi i Længden bør fortsætte med at forlænge Loven om Arbejdsfordeling.

Det er maaske forkert udtrykt, men mon man ikke burde ophæve denne Lov? Jeg ser meget vel, at der er Ting, der taler for at bibeholde den, men jeg ser ogsaa Skavanke og de Betæneligheder, der maa være ved at fortsætte med Arbejdsfordeling, navnlig inden for Fag, hvor der er udtalt Mangel paa Arbejds kraft. Enhver, der kender Forholdene i Erhvervs livet, vil sikkert nok have bemærket Skyggesiderne ved den her omhandlede Lovgivning.

Som Stillingen er i Regeringen, har man imidlertid ikke kunnet enes om en Ophævelse, men skyder Spørgsmaalet ud til Afgørelse af den nye Rigsdag, der fremgaar af det forestaaende Valg. Dette kan mit Parti efter Omstændighederne gaa med til, og jeg kan derfor, om end uden Glæde, tilsige vor Medvirken til Forlængelsen, idet jeg dog henstiller til den højtærede Arbejds- og Socialminister eller hans eventuelle Efterfølger efter det kommende Valg at fremskynde Forberedelserne til den kommende Revision eller Overvejelserne angaaende Lovens Bortfald mest muligt, inden Fristen for Revision, den 15. December, er naaet, saa at vi ikke den 14. December skal blive stillet over for at maatte tage Stilling til en Forlængelse af Loven.

Det andet Lovforslag er efter min Opfattelse en naturlig Følge af det, jeg nu har omtalt, og jeg ser ikke, at man med Rette kan ophæve Gyldigheden af denne Lov, naar man forlænger den førstnævnte.

Jeg kan derfor slutte med at anbefale begge Lovforslag til velvillig Behandling.

Lisbet Hindsgaul: Jeg skal med Hensyn til begge de fremsatte Lovforslag paa mit Partis Vegne udtale Tilslutning, men det er jo rigtigt, som Venstres ærede Ordfører (Nielsen-Man) lige har udtalt, at baade det første og det andet Lovforslag nok kan give Anledning til Diskussion, og jeg kan tilføje: til divergerende Meninger Ministeren og mit Parti imellem. Vi er heller ikke fra vort Partis Side indstillede paa Opretholdelse af disse ekstraordinære Understøttelser, som indeholdes baade i det første og det andet Lovforslag. Vi befinder os imidlertid i en ekstraordinær Tid, en Efterkrigsperiode, hvor mange vanskelige Forhold skal ordnes, men jeg beder dog den højtærede Minister i Fremtiden ogsaa have for Øje, at vi ikke